

mødre om Aaret, og der er i alt 1056 Jordemoderembeder. Jeg tør ikke sige bestemt, om der muligens uddannes nogle flere, d. v. s. for Københavns Vedkommende, men af Jordemødre paa Landet uddannes i alt Fald kun 30, og naar man trækker de 140 københavnske Embeder fra, bliver der omtrent 900, som skulle forsynes af disse 30. Det vil sige, at for at Antallet 30 skal være tilstrækkeligt, maa hver Jordemoder have en Tjenestetid af 30 Aar, og det er ganske umuligt, at det kan være Tilfældet, i Særdeleshed naar man lægger Mærke til, at af dem, der uddannes, ere omtrent de halve ugifte. Der er dog efter al Sandsynlighed nogle af dem, som ønske at gifte sig; det er dog saadan her i Verden, at man forbinder sig ikke til at være ugift hele sin Levetid. Men selv om der ikke gik en eneste af, vilde dog Tallet 30 være altfor lille. Jeg tillader mig at henstille, om der ikke kunde drages Omsorg for, at der uddannedes et betydeligt større Antal Jordemødre, og jeg tillader mig at henstille, at der til Uddannelse fortrinsvis maa blive antaget Piger eller Koner fra Landet. Jeg tror — og det er ganske naturligt — at de, der skulle uddanne dem, helst tage dem, der ere fra Byerne, fordi de ere lidt mere fikse og hurtigere i Opfattelsen; men den, der en Gang er født og opdraget i Byen, er det næsten umuligt at faa ud paa Landet. Det naturligste og rigtigste vilde være, om man ved Uddannelsen af Jordemødre foretrak Bønderdøtre eller Husmandsdøtre. De vilde faa Lyst til at nedsætte sig paa Landet, og vi vilde være ude over den store Vanskelighed, vi have, ved at faa Jordemoderembederne besatte. Jeg skal villig indrømme, at den Løn, Jordemødrene faa, er ikke ret stor; men jeg tror absolut ikke — og det mener jeg ogsaa her at have godtgjort — at det vil hjælpe det allermindste at sætte Lønnen op. Først naar der bliver uddannet flere, vil det maaske hjælpe at sætte Lønnen op. Men det drejer sig om mange Penge. Skulde man i vort Amt, hvor der er 50 Embeder, sætte Lønnen op med — for at tage Munden fuld — 200 Kr., vilde det blive en Merudgift for vort Amt af 10,000 Kr., og det er jo ikke en ren Smaaskilling.

Jeg har endnu en lille Henvendelse, jeg gerne vilde rette til den højtærede Justitsminister. Jeg tror, at Loven om Navneforandring, som udkom i Fjor, ikke er bleven tilstrækkelig bekendt ude i Landet, og jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om der ikke kunde

tænkes en Maade, hvorpaa det kunde gøres mere bekendt, at Retten efter Punkt a og Punkt d i § 2 bortfalder med 1. Juli 1905 — nemlig Retten til at indgive Anmeldelse om sit Navn, saaledes at ikke andre kunne antage det. De, som have fulgt med i Lovgivningsarbejdet og i, hvad der er sket her inde, vide naturligvis meget vel Besked om denne Lov, og hvad det drejer sig om; men ude paa Landet er der mange Bønder og Husmænd, som ikke have Anelse om, at denne Lov er udkommen, og hvem det dog vilde være meget magtpaaliggende at værne om deres Slægtsnavne, naar der er nogen Mulighed derfor. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Justitsminister, at der blev truffet saadanne Forholdsregler, at det kunde komme til almindelig Kundskab, at der er en saadan Lov, og navnlig at Retten efter de to nævnte enkelte Punkter i den bortfalder med 1. Juli 1905, saa at der efter dette Tidspunkt ikke mere kan tages Hensyn til Anmeldelser fra dem, som ønske at bevare deres Navne.

Jeg vil endnu gerne tilføje et Par Ord. Skattelovene og Tiendeloven ere jo ofte blevne nævnte baade under Agitationen ude paa Landet og under Diskussionen i disse Dage i dette Ting. Jeg havde rigtignok ventet, at Tiendeloven nu skulde have faaet Lov til at hvile. Jeg hører selv til dem, som denne Lov vil komme til at gaa ud over, da jeg ikke er Tiende-ejer og har købt min Ejendom med en Tillægspris af, hvad Tiendefriheden kan anslaaes til — jeg irrdskyder, at jeg altid har været en Tilhænger af Tiendeloven. Alle vi, som denne Lov egentlig skulde gaa ud over, ere efterhaanden blevne ganske beroligede, vi se allesammen, at Loven egentlig har været nødvendig, og at det er en ganske fornuftig Lov. Denne Lov kan derfor vistnok ikke mere benyttes i Agitationens Tjeneste, og jeg vilde ønske, at man heller ikke forsøgte derpaa. Anderledes forholder det sig med Skattelovene. Naar et Skattesystem forandres saa voldsomt, som det er sket her i Landet, kan det ikke undgaas, at der kommer Uregelmæssigheder og Misforstaaelser, der ganske naturligt ville fremkalde Misfornøjelse. En saadan er i Virkeligheden ogsaa fremkaldt, og med Grund, men Fejlen ligger vist ikke saa meget i selve Lovene; jeg tror ligesom det ærede Medlem, der talte for et Øjeblik siden, at den hovedsagelig ligger hos Lovgivningsmyndighederne. Der har kunnet lignedes rigtigt og fornuftigt efter Lovene i den Form, de have, men der har